

Czegő Zoltán

Napszúrás

(Insolatio)

*ölébe veszi és keres fejemben
az Éj Asszonya pelárgóniát*

Kupányi dinnyelé meg kétség kavargott bennem
akkor mellemre ült a Sámán
zöld pata az egyik
hófehér szárny a másik lábán

a szex felől is kérdezett többek közt
nyers spenótot rágott
akkor fölültem súlytalan és láttam
deréktól fölfeszülni a világot

ajtókat mosok le horgolok
uborkát kovászolok
ki ellenemre élt és halt
most faggat
és én válaszolok

földről nézem az eget
aki egykor értem élt velem
súgva hogy nem ér semmi félelem
most ágyékgig szentelt vízben emleget

ilyenkor és most is fölkelek
a Bhagavad-Gitából olvasok egy passzust
déli árnyékom nyergelem
41 fokon lelem a Parnasszust

ők tegnap akasztottak
ma már sikkasztottak - - -
mi eltűnünk kopasz üstökünk
szórén-szálán

a képzelet önállósulva szörfözik
mocsárban két falábon állván

halált arat a kasza
rikkant kacag a gazda
bundamagot vet a forró tarlón
azt hiszi a télen majd dús eget
pedig csak asszonyszörmét markol

vackorfa alatt melegnek hetyerésznek
vodkát hánynak
meg fittyet a napnak
s itt az egésznek

forrok és hűlök
ennék de iszom
jön éji langyoson altesti torna
hogy ketté szakad a szívizom

nincs megállás tovább
vendettás a nap már odafönn
vinnyog a termés Kibéden Makón
a hagymaföldekön

őrült vágja a rendet napkenet nélkül
nívéára a tehén termel
hűvös alomban a sok pohárnok
a népre inni most egyikük sem mer

nincs apelláta
nő a vadsaláta
a bíró a magasban merkel*
cikkanva kacsint egy unióst
és elhúz
kisingben fölöttünk Angela Merkel

* merkel: kimeredt szemekkel, sértett haraggal áll szemben; tájszó.

szakrális szarka cinkének recsegi
kicsikém mondd a lényezet
a szomszéd kutyája gyógytornáz
leveleit hullatja a postás réveteg

házam előtt szárnyas úthenger
a szentháromság ellen agítál
röptömben rikkantok idefönről
ne bánd amit megettél megittál

ni akivel tegnap háltam
először s utoljára
rongy fél bocskorban ríva szemrehány
így elmenni tőlem nem állja

házasságba esdve loholó
hasára lehajtott fejjel lihegem
a mosóport ismét elfeledtem
mi lesz velünk így édes Istenem
delelőn délibáb nirvána
ágasán illegve befelé osonnék
mikor égi szózat rebben föl alólam
jöjj be édesem a port majd
szerezze be a mosógép

maradék meggyet karcsú fámról
talajgyalu zabálja mohón
tésztát dagasztok sütéshez
ember nincs benne alkohol
nincs pici pofám
se fész se szesz
e világra csak így hasonlíthatok
jöjj csákányoljunk jeget a fűtéshez
mielőtt magam is hagyok
csapot papot

semmi sem végleges
az élet végtelen
így élj a mának
kérek még két felest
csak nekem s az imám** -nak

uborkát kovászolok
nem nagyon nehéz dolog
ez a nő undorral löki el a banánt
az innenső féltéken
tisztességes nő a fenekén
ezt gyantázza szerelem gyanánt - - -

feszíti ajkam a patás-szárnyas
belé citromlevet tölt
ne félj mert jó a ráadás
ott lúgot vedelsz majd nem sört

ölébe veszi s keres fejében
az Éj Asszonya pelárgóniát
apostolok lihegnek át a temetőn
mind törpe nincs egy Góliát

Nem páráll a föld, fa, nincs neki. Ami kihallik,
az is elhalkul s elhal a rekkenőségben. Csak úgy,
a forró semmiből perzselődik a testült lélekhez,
négyzetaraszonként simítván az eget - - -

* imám: mohamedán egyházi vagy világi fejedelem, a próféta utóda

– Áldjon meg az Isten azzal, akit szeretsz.
– Nem szeretek én mást édesegy angyalom
sem a nagy hegyekben, sem a domboldalon,
tengerek világán barátságfűt szedtem,
úgy vártam, hogy elhúz a bánat felettem,
virágom elhervadt, magam is utána,
nincs itt ki szeretne, nincs itt aki szánna,
éjjelem, nappalom együvé habarva,
még élek téblábon elevenen halva,
nyiss reám csillagot, zábéját az égnek,
bizonyos vagyok, hogy akárhol elérlek,
e savós világból érkezem illattal,
mert bizony nélküled nincs ami marasztal,
kegyelemkenyered rögvest elfogadnám,
lepusztult magamat kinyilatkoztatnám,
szólhatnál odafönn, ahogyan ideleln . . .

– Bocsásd bé jó Atyám, tiéd a kegyelem!
Fordulnak a darvak jobb világok felé,
Egyetlen jó szavad őt is megmentené,
Hétszer is szenvedte, hogy hezza rossz valék,
Alig van élete, az is csak maradék –

Töpreng az Úr Isten s szólala eképpen:
a te kívánságod e percen megértem,
s a te óhajtásod a földön bétöltöm:
legyen ott a párod az én igaz költőm!

Lerongyolódva csontig,
halántékán szívdobogással –
vissza úgy érkezett,
akár egy álombéli sóhajon
az ezüst ékezet.

2007. július 19.

Pataki István

terelő

kopár mezőn szétszéledt nyáj
 éhség szomj akolban báránytor
 össze kell fogni
 szól a pásztor kezében bottal
 és táncra kél a farkasokkal

a nemzeti minimumról

az üldözött
 kéri az űzőt
 ha már levágta lábát
 adja vissza a cipőfűzőt

fabula

a sas
 a magasröptű
 dölyfösen köröz
 mintha kazalban
 keresne tűt

csőre mindig
 csőre töltve

ám hogy
 megteljen begye
 le
 kell
 ereszkedjen

az egér tudja
 hogy préda
 hogy nincs egerút

már el sem fut
 magvakat rágcsál
 cincog
 a körözött

csak az zavarja
 a sas
 a feje fölött
 döntött

Ima

bocsájtss meg uram
a falkával nem megyek
egyszerre farkat csóválni
nem kenyerem

én fújom a magamét
míg veszem e vér
vonyítson kórusban a falka
s a belesüketült falkavezér

bocsájtss meg uram
és fogjál szavamon
ha elnyel a vadon
szabadon szabadon szabadon

lékes*

a patkányok kapitánya
elsőnek hagyja el a hajót

a patkányhad
még csap egy dáridót
míg leér végre
a fenékre

az utolsó buborékkal
felszáll az ige
uram hogy sülyedhettünk ide

kapitányuk a parton
magabiztosan derűs hangon
harsogja a szél volt a gonosz

és új patkányokat toboroz

* A vers a nagy Pannon-tenger keleti partján keletkezett VII. Vörös Fertő uralkodásának utolsó napjaiban.

Gittai István

Becses madár

Villannak a fecskék
csipetenként hordják,
rakják a sarat
gerenda szögébe.

Fellegvárunk oly takaros,
és célnak megfelelő,
hogy nagyszerű módszerüket
lekoppintják földijeim,
s fecskefal néven
bejegyeztetik, levédetik azt
a találmányi hivatalban.

Arról viszont nincsen tudomásom,
hogy a fecskék valaha is
elloptak volna
tőlünk valamit.

Nem úgy a fészkeiket
elorzó, hombárfosztogató,
pimasz verebek.

Baráti tanács

Varga Gábornak

Cimbora, szállj ki az ámokfutásból,
a politika mókuskerekéből.
Ideje immár belakni a lelked.
Kelő napfénybe mártani, avatni
a megszületett csecsemőt, unokát.
Térdre ültetni a csöpp makulátlant.
Tündér Ilonáról, Nimród királyról
mesélni neki, énekelni hozzá
Napistenünk, s Babba Mária hangján.
Szépséges hovatarozása végett.
Az lesz övé, amire megtanítod.
Sodródni ne hagyd idegen vizeken.

Ördög a falon

A sírból való feltámadásra,
apám, anyám én nem látok esélyt.
Ám de a génék dús szövevénye
révén előbbre, majdanba jutunk.
Ahogy az ükők, ti, mi magunk is
továbbadjuk tulajdonságainkat.

Fiaink, leányaink a neten
mire fel félték úgy magatoktól?
Betyárbecsületből, mit tudom én,
önös élvezetetekre tessék
gyümölcsözni, húsvér utódokat!
Különben annyi: vége a dalnak,
s mifelénk mutatóban se lesz ki
elparentáljon alkalomadtán.

Tápláléklánc

Vakvágányon veszteglő
ó szavaink súlya alatt
nyöszörög, elpattan a sín,
megnyílik, feltátong a föld,
akár csak a bálna szája,
s a sok ezer szardínia-
szó, tómondat cet gyomrába
sírül, tolul, s elenyészik
a pergamen üzeneten.

Gorillák ösvényén járok.
Lehullott gyümölcsöt eszem,
s keresem a részvét csendjét.
Bálnavadász-sikerekről
már hallani sem akarok.

Hova tovább

Kútvízből inni, mosakodni,
szilvát, szőlőt enni kenyérrrel,
rőzse tüzénél melegedni,
kemence padkán elmélázni,
mélyen aludni dunna alatt,
kaszálni és gyűjteni szénát,
sóskát, szedret szedni kalapba,
cseréptető oltalma alatt
hallgatni nyári záporosót,
kendert nyűni, mosni, tilolni,
kereket oldani mezítláb
nagyszájú dinnyeecsőzők elől...

Szóval ideje visszatérni
oda, ahol még ismer a domb,
a diófa, a kutya kölyke,
ahol a verébcsiripelés
s az estike-illat végképp
feledteti a városimázst,
a hamburgert, s a szmogriadót.

Valahányadik naplólap

Fáraszt már mások
rám testált akarata,
sőt, a sajátom is nyűg
nyakamon, fejemen.
Elviselhetetlen
a kincstári daróc,
a vaskalap súlya,
s amit a tetű művel
nedves köpenyem alatt.

Minden erőgammom
megúszni, túlélni,
hazaérni akar,
s nem vakarózni,
itt hagyni fogam
az isonzói sárban,
a sivár doni mezőn.

Demeter József

Csencsócsönd*

*Feleségemnek – alföldi
kánikulában írt –
üditőversezet.*

Két helység közt, Gyírgyó felé,
Az égbe ütköztünk belé,
Hol, volt oly sűrű, kék a csönd,
Hogy Istenszéke majd letört.

Székely fenyvesek ághegyén
Mennybéli zöld – lengén fenyér
Visszfénye kisírt felhőknek
Könny-szín szemünkben rejtőznek.

Hó friss csencsók ecsetnyomán
Válunk festményé e vers okán,
Hisz tél van már. A csönd fehér –
Magyardellőn – Gyírgyó felé.

* fenyőtoboz-csönd